

Chương 13

Thà Chết Vẫn Ghi Tâm
Hai Tình Không Hẹn Ước

Thái độ ngôn ngữ của hấn rất giang hồ, rất sảng khoái, chẳng những chứng minh đối với các bằng hữu cùng hắc đạo rất là nghĩa khí mà còn có ý muốn trói buộc người vào sự bao bọc của hấn. Đột nhiên lão đầu đà đứng cạnh hấn chưa hề lên tiếng bỗng ghé vào tai hấn thì thầm gì đó, Kim Quang Lượng liếc nhìn Yến Lăng Vân khẽ gật đầu mỉm cười giống như đã hiểu rõ ý định tới đây của chàng là gì rồi. Hấn nghiêng đầu khỏi khoang thuyền và nhìn xuống chiếc thuyền con đậu sát bên dưới, rồi cung tay cất cao giọng:

- Vẫn bối Kim Quang Lượng ở đây, sao Cơ lão tiền bối không lên thuyền đàm luận?

Hiển nhiên hai bên đã từng có quen biết. Thiên Sơn Thần Khất cất tiếng cười ha hả:

- Kim hiền diệt khỏi lo, ta đến đây!

Lão ôm vị khách Quách Liêm Khanh trong tay phi thân lên đại thuyền đưa mắt quét qua một lượt cường đạo rồi nói với Tiểu Thiên Vương:

- Lão hủ vừa nghe rõ ràng, tất cả mọi hành vi cướp bóc trên sông này đều do bọn Trường Giang Bang chủ trương, nạn nhân này do lão cứu thoát, hiền diệt phải xử sao cho có công bình chứ?

Hai đạo hắc, bạch xưa nay không dung nhau và hoàn toàn khác biệt, hai bên chẳng có gì nói chuyện với nhau ngoài vũ lực. Vả chẳng trên giang hồ có câu thường nói rằng "Phá chuyện làm ăn của người, chẳng khác nào có mối thù giết cha", Thiết Chưởng Tiểu Thiên Vương Kim Quang Lượng thân làm kẻ đứng đầu lục lâm, lẽ nào chỉ một lời nói của lão khất cái mà chịu vâng lời? Ngờ đâu Kim Quang Lượng cung thân thành kính:

- Lão tiền bối minh xét, tiểu diệt xin tuân lệnh.

Sau đó hấn trao lại tài sản cho Quách Liêm Khanh không hiểu lý do vì sao? Chẳng lẽ chỉ vì uy danh của lão khất cái Thiên Sơn Thần Khất? Vừa lúc ấy từ đằng xa có một chiếc thuyền vĩ đại từ từ chạy đến, vừa nhìn thấy, Yến Lăng Vân đã nhận ra là thuyền của chị em họ Lâm, mừng khôn kể xiết, chàng cất tiếng gọi lớn:

- Lâm Anh hiền đệ, ngu huynh Yến Lăng Vân đến đây.

Rồi vội vàng quay sang Thiên Sơn Thần Khất:

- Cơ lão tiền bối, xin tha tội cho tiểu sinh không thể ở đây được nữa!

Không đợi lão đáp, lập tức nhân lúc hai chiếc thuyền không còn xa, chàng tung thân xuống nước theo thế Lâm Ba Phi Độ, chỉ thấy bóng áo xanh của chàng lướt trên nước liền vọt ra xa hơn mười trượng, phi thân lên thuyền vừa đến.

Đặt chân xuống sàn thuyền, chàng nhìn thấy Lâm Anh liền, chàng rất hưng phấn ôm quyền thi lễ:

- Hôm trước ở Tiểu Cô Sơn vì sao hiền đệ không nói với ngu huynh đã bỏ đi, ngu huynh xin đến đây chịu tội.

Nét mặt Lâm Anh có vẻ vui vội đón chàng, đáp lời:

- Yến đại ca sao lại nói vậy, đó là vì tiểu đệ thất lễ, chỉ mong đại ca rộng lượng là may.

Rồi đó mời khách vào khoang tựa hồ không có chút gì khác trước. Nhưng hoàn toàn không nhìn thấy Lâm Yên cô nương đâu. Nhân vậy chưa kịp ngồi xuống y đã vội thăm dò:

- Ngày trước ngu huynh nào hay lệnh tỷ là một cao nhân ẩn giấu bản lãnh khiến ngu huynh tự lấy làm hổ thẹn. Yên muội đâu rồi?

Lời ấy vốn là lời thật vì chàng có lần nghe Quỷ Ảnh Lang Quân nói bất cứ người luyện võ nào nếu nội công chưa đến mức cực cao thì không thể ép khí truyền âm ra ngoài xa ngàn dặm được. Nhưng mỹ thiếu niên Lâm Anh cười một cách thần bí:

- Yến đại ca chưa quên gia tỷ thật là đáng quý. Nhưng chiều qua gia tỷ lên bờ vãn cảnh đến nay vẫn chưa thấy về, không hiểu tại sao? Hoặc là chúng ta cứ đến Kim Lăng rồi sẽ gặp gia tỷ chăng?

Đồng thời lập tức hạ lệnh cho gia nhân sửa soạn tiệc rượu nhỏ đãi khách nồng nhiệt như xưa. Đương nhiên mục đích của chàng lần này là mượn hai tỷ đệ nhà này tiến dẫn chàng gặp được Thiên Đô lão nhân, nhưng mỗi khi dùng lời thăm dò liền bị đối phương tìm mọi cách đánh trống lảng hoặc là đổ mọi vấn đề cho Lâm Yên, riêng Lâm Anh không dám quyết định gì thay chị cả. Yến Lăng Vân không tiện nài ép và chàng ăn nói có phần còn vụng về nên tạm thời đành phải lần lữa đợi sau này sẽ tính. Thế nhưng hình bóng diễm lệ tuyệt tục của Lâm Yên cô nương vẫn thường ám ảnh chàng không nguôi. Riêng mỹ thiếu niên Lâm Anh đối với chuyện gặp Cát Phi Quỳnh ở Tiểu Cô Sơn rất lấy làm thú vị, y vẫn thường nhắc tới luôn. Điều rất ráo là thái độ của

chị em họ Lâm này đối với chàng thực sự ra sao chàng vẫn lấy làm khó hiểu, vì lúc thì họ rất thân cận, lúc thì lại lãnh đạm, nửa giống như bạn thâm giao nửa lại như vẫn có gì ngăn cách, có thể nói là chàng chẳng hiểu họ cao sâu đến đâu.

Nói cho thành thực, nếu chàng không tha thiết về chuyện tìm sư phụ và không vì những lời dặn quan thiết của Cát Phi Quỳnh cần kết giao với chị em này để tìm cách tiến thân, chàng đã chẳng tìm đến đây và theo đến Kim Lăng làm chi. Tự nhiên mỹ thiếu niên Lâm Anh cũng biết rõ tâm trạng của chàng.

Vì đó sau giờ ngọ lúc buồm no gió, thuyền đang trôi giữa dòng sông lớn, hai người dựa mạn nhìn xa xa, hốt nhiên Lâm Anh quay sang Yến Lăng Vân cười nhẹ hỏi:

- Yến đại ca, chúng ta kết giao đã lâu, theo đại ca, ngu tử đệ là loại người nào? Gia tử theo đại ca so với Đông Hải Cát cô nương ra sao? Và so với ma nữ Khuyết Hàn Hương ra sao?

Không hiểu y có thâm ý gì khi hỏi chàng câu ấy, chàng không do dự đáp:

- Hiền đệ cần gì phải hỏi, đương nhiên nhị vị đều là danh môn cao đệ và là người hiệp nghĩa, lệnh tử tài mao song tuyệt, lòng tiểu huynh thật thà bội phục, làm sao ma nữ so cho được?

Chàng ở gần bên Cát Phi Quỳnh nhiều hơn hết, hiểu tính nàng rõ hơn hết, trong lòng chàng, nàng là Tây Thi nên không muốn đem ra so sánh với người khác nên cố ý bỏ qua tên nàng. Không ngờ Lâm Anh lại cười nhạt:

- Còn Cát nữ hiệp? Xen ra nữ hiệp là một vị tiên trên trần thế, không ai có thể so với nàng chăng?

Rồi y nghiêm mặt nói tiếp:

- Yến đại ca tuy có lớn hơn tiểu đệ chút ít nhưng vì mới vào chốn giang hồ nên kiến văn còn thiếu nên dễ bị người khác dối lừa. Theo tiểu đệ được biết, vị Cát cô nương ấy năm xưa là thủ lãnh bọn cường đạo cướp bóc trên biển và là con gái của Đông Hải Long Vương Cát Quýnh, xuất thân lai lịch nàng ta còn chưa chính đáng bằng ma nữ Khuyết Hàn Hương nữa. Thành ra ngu tử đệ nghe danh Hồng Lăng Nữ không lấy gì làm thích vì hắc, bạch khác đường, chính tà có khác, hôm trước ở Tiểu Cô Sơn không cáo từ mà đi chính là vì vậy.

Yến Lăng Vân nghe câu ấy giật mình, nhân vì lúc chàng và Hồng Lăng Nữ mới gặp nhau chàng vẫn có ý nghi ngại và vẫn có ý niệm "không cùng đường" nhưng rồi vì nghĩa trọng tình thâm của nàng mà chàng dần quên mất. Vả chăng lai lịch Hồng Lăng Nữ đến nay chàng cũng chỉ biết rất ít. Chàng vốn là kẻ thư sinh đọc sách thánh hiền,

lập chí làm chính nhân quân tử, lời nói của Lâm Anh lẽ nào không khiến cho chàng hoang mang? Nhưng chữ "tình" xưa nay vẫn có ma lực của nó, vả chăng chàng tận mắt chứng kiến nàng đã có những hành vi thanh cao hơn người, tin chắc người yêu không thể nào là người tàn ác, chàng liền đáp lời Lâm Anh:

- Đa tạ hiền đệ quan hoài nhắc nhở, nhưng Cát tử tử của ta chính là đóa sen mọc trong bùn không hề bị nhiễm ô uế, ngu huynh rất tin nàng.

Lâm Anh hơi biến sắc vội đáp:

- Tri nhân tri diện bất tri tâm (quen người là biết mặt chứ không thể biết lòng người), trong giang hồ người hiểm trá đa đoan vẫn còn nhiều đấy! Tiểu đệ có lời gì thất thố mong đại ca thứ tội.

Kỳ thực y cũng có lòng tốt vì nếu nói về quá khứ Hồng Lăng Nữ, song thân và sư môn quả thực là xuất thân từ lãnh tụ hắc đạo. Tuy vậy trong nửa năm Yến Lăng Vân hầu như toàn giao tiếp với các nhân vật nửa chính nửa tà kiểu như Quỷ Ảnh Lang Quân Công Tôn Minh, chỉ vì chàng không tự biết đó thôi.

Bây giờ thuyền chỉ còn cách phủ An Khánh không xa, nhìn cuối tầm mắt đã thấy cái tháp lớn vươn lên mặt sông cao thấu mây trời long lanh tuyệt đẹp. Hai người đều bị cảnh sắc hấp dẫn nhất thời im lặng. Hốt nhiên bên hữu ngạn xuất hiện một chiếc thuyền chạy như bay tới, trên đầu thuyền có một vị trung niên đại hán mặt hổ râu hùm đứng sừng sững khí độ hiên ngang. Lâm Anh vừa nhìn thấy sắc diện liền biến đổi vội vàng nói nhỏ với Yến Lăng Vân:

- Gia phụ tìm đến rồi, tiểu đệ lén lút rời núi e rằng không khỏi bị tội. Nếu lão nhân gia có chỗ nào thất lễ mong Yến đại ca bỏ qua cho!

Vừa nói hết câu ấy chiếc thuyền kia đã đến gần, vị trung niên đại hán mắt mở trừng, mặt lạnh như băng khẽ động hai vai liền tung thân lên thuyền lớn. Tuy Yến Lăng Vân đã cung thân chào hấn trước nhưng hấn không thềm nhìn đến chàng mà chỉ quay sang quát Lâm Anh:

- Một đứa trẻ con còn hôi sữa mà dám cãi lời cha mẹ tự lén xuất sơn, giao kết với bọn gian đồ, ngươi có còn coi ta là cha nữa không?

Hấn giận dữ dùng dùng bước dần từng bước vào khoang thuyền ngồi xuống đưa mắt ngó mấy gia nhân quỳ mọp trước mặt, luôn miệng quát mắng:

- Các người biết việc sao không báo với ta? Sau này về núi sẽ coi ta trừng trị!

Bấy giờ mỹ thiếu niên Lâm Anh cũng đã tắt tả quay vào quỳ trước mặt cha run rẩy vội đáp ứng:

- Tất cả đều do tội của hài tử, xin cha đừng giận dữ chúng.

Hán tử hung tợn trừng đôi mắt:

- Người mà cũng biết tội ư? Thế diện nhà họ Lâm ta e rằng đã bị người bôi tro trát trấu hết rồi!

Lâm Anh càng sợ hãi:

- Gia gia, xin đừng tin lời đồn đãi, hài nhi dù sao cũng được gia gia dạy dỗ từ thuở bé, tuy có tội lén lút ra đi nhưng mấy tháng qua chưa hề làm gì phạm tới lễ giáo, và cũng chưa hề vãng lai với bọn thổ phỉ giang hồ, đó chẳng qua là hư ngôn mà thôi.

Lúc ấy Yến Lăng Vân vì thân phận là khách không tiện tham dự vào chuyện nhà người khác, chàng vẫn đứng ngoài khoang thuyền trong lòng tự nghĩ:

"Đợi cha con họ bớt giận may ra ta có cơ hội theo họ về núi được chăng?"

Không ngờ chính vào lúc ấy, chợt nghe bên trong khoang thuyền vọng ra tiếng cười lạnh lùng của người cha:

- Đừng cãi bướng! Ta thử hỏi ngươi, tiểu tử ở ngoài kia không phải là tên mà giang hồ đang đồn đãi là Yến Lăng Vân, Lăng Vân Yến ác đồ ấy thì là ai?

Tất nhiên là hấn cũng lầm lẫn theo như lời đồn sai lạc và Lâm Anh cũng vội giải thích gì đó nhưng hấn lại gầm lên:

- Im miệng! Người là đồ phá hoại môn phong lòng người dạ thú, chẳng lẽ đường đường là Võ Đang phái và phủ Kim Lăng Bạch đều không bằng sự tra xét của người sao?

Quay sang gia nhân hấn lại quát:

- Lâm Phúc! Mau dẫn tên gian đồ họ Yến vào đây, đợi bản Trang chủ trị tội!

Yến Lăng Vân vốn đang tuổi trẻ thịnh khí còn nhiều, nghe những lời lăng nhục như thế làm sao nhịn được? Không đợi lão gia nhân ra mời, chàng ngang nhiên bước vào, đưa mắt nhìn không thấy Lâm Anh đâu nữa, chỉ nghe trong góc khoang có người nằm phục khóc nức nở. Sắc mặt chàng phần nộ, chàng vái chào thi lễ với Lâm phụ rồi cất cao giọng:

- Vãn bối Yến Lăng Vân, mong ân được lệnh lang, lệnh ái kết giao cho theo thuyền đến Kim Lăng, hai bên đều lấy lễ đãi nhau tự xét không hề làm gì trái với thường giáo. Lão bá sao lại nghe những lời đồn đãi vô bằng làm thương tổn tới lệnh lang?

Giọng chàng sang sảng nói thẳng điều mình nghĩ nhưng Lâm phụ vốn quá thành kiến, lập tức sắc mặt lạnh như sắt "hừ" một tiếng quát:

- Tiểu tử khéo cãi! Ai mà không biết ngươi là môn hạ Miêu Lãnh lão ma và cùng bọn gian ác với Quỷ Ảnh Lang Quân hoành hành vô lâm, tội lớn ác cực, hoa ngôn xảo ngữ có ích gì? Ngươi đã đụng tới Thánh Thủ Kim Cương Lâm Sủng ta tức là ngày chết đã đến rồi đó!

Câu nói ấy khiến chàng giật mình vì chàng đã nghe Công Tôn Minh nói qua người Chưởng môn Cửu Hoa phái chính có tên này! Chàng lăm thầm nghĩ bụng:

"Quái thật! Rõ ràng tỷ đệ Lâm Anh là cháu của Thiên Đô Tiên Khách sao lại là con của Lâm Sủng?"

Chàng còn đang kinh ngạc ngẩn người thì Thánh Thủ Kim Cương đã trầm giọng quát:

- Chuyện hôm nay ta không muốn tiếng xấu đồn ra ngoài, ngoài việc dẫn lũ con về núi trị tội, ta không muốn ngươi có quan hệ gì với con ta nữa, nếu không đừng trách ta lấy lớn hiếp bé động thủ với ngươi đó!

Tình hình ấy khiến Yến Lăng Vân càng thêm hoang mang khó hiểu. Cái gì là tiếng xấu? Chẳng lẽ con của hắn giao du với chàng là chuyện điểm nhục chăng? Ai là bọn tiểu tặc? Chẳng lẽ Lâm Yên cô nương cũng là loại ấy? Yến Lăng Vân bần thần chưa kịp đáp gì bỗng nhìn thấy người nằm phục khóc nức nở trong góc khoang thuyền đứng bật dậy và lại là một nữ lang có khuôn mặt khá giống Lâm Anh. Mắt nàng đầm lệ quỳ mọp xuống chân Thánh Thủ Kim Cương kêu van:

- Nữ nhi bất hiếu làm khổ cho gia gia phải tự xuất sơn, tất cả tội lỗi xin cứ trừng trị nữ nhi đừng trách oan người khác, nhưng xin thề với gia gia thân tâm con vẫn trong sạch. Yến tướng công đích xác là chính nhân quân tử...!

Nàng nghiêng rằng không đợi hết lời thân liên thẳng dậy nhảy vọt ra khung cửa sổ trên khoang thuyền rơi xuống dòng nước chảy xiết. Bấy giờ Yến Lăng Vân tuyệt không ngờ nổi, ngay cả Lâm Sủng cũng không dè nàng đột ngột lại có ý tự trầm như thế, khi mọi người hiểu ra chạy vội ra ngoài khoang định cứu thì dòng nước đã nhận nàng chìm ngấm chẳng thấy tông tích đâu nữa cả.

Thuyền đang thuận gió vọt lên hơn mười trượng, hiển nhiên vị cô nương xinh đẹp kia đã chôn thân vào miệng cá. Bấy giờ Yến Lăng Vân mới hiểu ra Lâm Anh chính là gái giả nam trang, vì mình mà liên lụy đến chết. Còn vị Thánh Thủ Kim Cương kia cứ ngẩn mặt há mồm nhìn dòng nước chảy chẳng biết làm gì, rõ ràng chỉ vì hắn không quen thủy tính nên đành bó tay hối hận cũng đã muộn rồi.

Chàng đau đớn hết sức và cũng giận dữ phần nộ hết sức, bất giác lập tức lớn giọng nói với Lâm Sủng:

- Làm thân là bậc trưởng thượng mà mờ mịt hôn ám bức bách con gái phải chết, xét ra chẳng anh hùng chút nào, ta lấy làm thẹn cho Cửu Hoa phái các người! Huống gì lệnh ái cả nam trang lấy lễ giữ thân, hôm nay ta mới biết sự thực thì có điều gì không trong sạch? Điều ấy toàn thuyền già trẻ lớn bé đều có thể làm chứng cho ta, nhất là trưởng nữ người vắng mặt hôm nay nhưng sau này người có thể hỏi lại cho biết cái gì gọi là điểm nhục gia phong? Yển Lăng Vân ta quang minh chính đại, bọn tẩu giang hồ vài tháng nay tuy bị người hiểu lầm xúc phạm với tên quái thư sinh Lăng Vân Yển kia, tương lai rồi cũng chứng minh được ai đục ai trong. Người làm Chưởng môn một môn phái mà chẳng biết phân biệt đen trắng sao đã xưng hùng võ lâm? Hôm nay ta nếu không nể tình lệnh ái người, ta không thể không buộc người phải thực hành công đạo.

Lập tức chàng tiến vào khoang thu thập hành lý đeo lên vai rồi khỏi thuyền. Thật lạ, bị chàng chửi mắng như tát nước mà Thánh Thủ Kim Cương vẫn không hề có phản ứng. Nhưng khi chàng phất áo định quay đi hắt liền quất lên như sấm:

- Tiểu tử muốn thoát hôm nay e rằng không dễ đâu!

Bấy giờ mặt trời ngả về hướng tây, thuyền đã vượt qua An Khánh phủ hơn mười dặm, trước mặt là đất thuộc huyện Quý Trì. Có lẽ Thánh Thủ Kim Cương nghĩ rằng thuyền đang ở giữa sông có mọc cánh cũng khó bay, không xa đã là địa đầu Cửu Hoa Sơn, đối phương đã nằm ở trong phạm vi thế lực của mình hà tất cần gấp bắt làm chi? Hắt đâu hiểu Yển Lăng Vân từ lúc học được Lăng Ba Phi Độ tuyệt kỹ, chàng coi nước cũng như mặt đất vậy thôi. Chàng nghe lời đe dọa ấy liền cười lạnh tiếp lời:

- Chỉ sợ vị tất như thế!

Thân hình chàng vọt bắn lên, chân rơi xuống mặt nước, không buồn quay đầu, nhún thân một cái đã văng xa gần mười trượng phi hành thẳng vào bờ sông phía hữu. Thân thủ của chàng vượt ra ngoài ý liệu của Thánh Thủ Kim Cương, hắt kinh ngạc ngẩn người, lập tức không màng gì đến chuyện cứu vớt con gái vội gọi lái thuyền đuổi theo chàng. Nhưng khinh công chàng cực cao, chớp mắt chàng đã đặt chân lên bờ và cứ theo con đường quan đạo phi hành xuống hướng hạ lưu, không lâu đã đến phủ Trì Châu. Chàng tìm một khách điểm định nghỉ tạm đêm nay, mai sẽ lên đường đến Kim Lăng.

Thật là quái lạ, đến bất cứ khách điểm nào chàng cũng bị điểm chủ nài có khách trọ đã đầy cự tuyệt, tựa hồ như đối với người xa lạ như chàng không không thích dung chứa. Cuối cùng chàng đến khách điểm gần như cuối cùng có tên Chiêu Thương khách

điểm, đúng vào lúc trước cửa có một chiếc kiệu vừa hạ xuống sau kiệu theo bảy tám nam nữ gia nhân. Yến Lăng Vân thi lễ với chủ nhân đứng trước cửa khách điểm đón khách, nghĩ bụng:

"Vẫn còn khách đến có lẽ khách điểm này còn chỗ trống?"

Ngờ đâu sự thực khác hẳn, chàng định bước vào, đột nhiên cửa bên cạnh đi ra một tên điểm tiểu nhị cung thân chặn chàng lại:

- Xin lỗi tướng công, tiểu điểm không còn phòng trống nào cả!

Câu ấy khiến chàng nổi giận trầm giọng quát:

- Các người mở cửa khách điểm là để chiêu khách, chẳng lẽ thiếu gia không có tiền trả tiền phòng hay sao? Lẽ nào có chuyện ấy?

Điểm tiểu nhị hơi có vẻ bất đắc dĩ, cúi rạp thân xuống:

- Xin tướng công rộng lượng dung thứ, sự thực tiểu điểm đã đều chật khách rồi!

Cùng lúc ấy một tên đại hán đi theo cái kiệu nọ bước tới chỉ vào mặt Yến Lăng Vân quát lớn:

- Tên tiểu cùng đồ ở đâu đến đây? Khách điểm này đã được thái gia chúng ta thuê hết, sao chưa cút đi?

Rồi lại nghe sau lưng có tiếng yếu điệu rất quen kêu to:

- Người trước mặt có phải là Vân đệ không đấy?

Chàng vội vàng chuyển thân, chỉ thấy bước ra khỏi kiệu là một giai nhân áo xanh, diện sắc vừa kinh ngạc vừa hôn hờ. Nhất thời bốn mắt nhìn nhau, cả hai cùng ngẩn người! Một lát sau chàng mới hết kinh ngạc xá dài thi lễ:

- Linh Cô tỷ, tỷ tỷ sao lại vạn dặm đến đây?

Thì ra đây là người bạn gái thân của chàng từ hồi để chỏm bị Hồn Giang Long Ngô Bá ở Hồng Trạch hồ cướp đi ép làm Ấp Trại phu nhân tên là Chúc Linh Cô! Chúc Linh Cô ghen ngào nhìn chàng và quay qua quát tên đại hán vô lễ vừa rồi:

- Ngô Quảng! Vị này là Yến tướng công, anh em họ của ta, sao lại vô lễ thế? Hãy mau dẫn điểm gia chiêu đãi tướng công cho ta!

Rồi nàng cười gượng nói với Yến Lăng Vân:

- Tỷ tỷ lên núi Cửu Hoa đi ngang qua đây, một lời khó kể hết, chúng ta hãy vào đây nói chuyện.

Xem ra nàng cũng có quyền thế lớn, lời nói mười phần hữu lực, chẳng những tên đại hán vô lễ nghe lời hoảng hốt vội vàng vâng lệnh mà đến điểm gia đều nghe mệnh lệnh cung kính đón chàng vào. Bấy giờ đèn vừa thấp lên, cái Chiêu Thương khách điểm này ở nằm ngay trên đường quan đạo nên rất đông khách, trần thiết trong khách điểm cũng rất là hoa mỹ, bàn ghế sạch sẽ, trong phòng ấm như mùa xuân.

Nhất là Chúc Linh Cô có đoàn tùy tùng khá đông nên sự chiêu đãi càng thêm phần trân trọng, gồm có cả Yến Lăng Vân trong đó. Chàng được tạm ngụ trong phòng chỉ cách phòng Chúc Linh Cô một bức vách mỏng. Nhưng tình hình cũng hơi cổ quái, khi hai người vừa tắm rửa xong đang định sắp hàn huyền về thời gian xa cách, hốt nhiên tên Ngô Quảng vội vàng xông vào, vừa mật báo gì đó với Chúc Linh Cô khá lâu, vừa nhìn Yến Lăng Vân như thăm dò mặt đầy vẻ khả nghi. Chợt thấy Chúc Linh Cô cau mày hắng giọng đáp:

- Người bảo với bọn Trường Giang Bang, vị Yến tướng công này là người đọc sách thánh hiền lại là anh em họ từ nhỏ với ta, không thể là cái gì Lăng Vân Yến, không có ai được khinh phạm tới bọn ta!

Nàng đợi Ngô Quảng ra đi rồi xoay sang thân thiết nắm lấy tay Yến Lăng Vân nghẹn ngào nói:

- Đệ đệ ơi! Tỷ tỷ cam tâm theo bọn đạo tặc vì đâu đệ đệ có biết không? Hôm nay gặp nhau đây thực trời còn thương đến tỷ tỷ, từ đây tỷ tỷ có chết cũng vui lòng.

Không hiểu có gì oan ức mà nàng bật khóc nức nở. Không ngờ ngay lúc ấy đột nhiên ngoài phòng có tiếng chân trầm trọng, hai người hoảng hốt ngồi thẳng lên, thì ra Ngô Quảng lại quay trở vào. Sắc mặt hấn trắng bạch vội vàng cúi thân bẩm báo với Chúc Linh Cô:

- Cửu Hoa Chuồng môn Thánh Thủ Kim Cương đòi gặp cho được Yến tướng công, tiểu nhân ngăn cản không được, bây giờ phải làm sao xin phu nhân chỉ thị?

Chúc Linh Cô chưa biết đáp ra sao, Yến Lăng Vân đã đứng dậy:

- Linh Cô tỷ tỷ bất tất phí công, đây là chuyện của tiểu đệ, hãy để tiểu đệ tự lo.

Rồi chàng thung dung ra ngoài. Chúc Linh Cô vội gọi:

- Yến huynh đệ khoan đã.

Nàng đuổi theo ra ngoài cửa rút từ trong người ra một mảnh giấy nhỏ có vẽ năm cái đầu lâu đầm máu kề tai chàng nói nhỏ:

- Đây là vật do thủy tặc sư nương Mạc Mẫu ở Quát Thương Sơn tặng ta, cứ nghe nói bất luận ai trong giang hồ nhìn thấy vật này không ai dám phạm, đệ đệ hãy mang theo đi!

Chàng lắc đầu cười gượng:

- Đa tạ Linh Cô tỷ, tiểu đệ tự có chủ trương không ngại gì, tỷ tỷ cứ cất vật này đi phòng chuyện khác.

Dứt lời chàng bước ra sảnh đường. Ngoài ấy đã có một bọn khá đông có già lẫn trẻ, ngoài Thánh Thủ Kim Cương còn có mặt cả một tên trong Trường Giang Thất Hùng bị chàng trừng trị ở Vi Sơn hồ là Trí Đa Tinh Hồ Xuân. Bất quá bọn người này đều là hắc đạo một vùng riêng, tựa hồ tình cờ gặp đây chứ không phải có sự liên kết trước. Cửu Hoa Chưởng môn vươn thân đứng dậy trầm giọng quát:

- Tiểu tử họ Yến! Người tưởng chạy thoát sao?

Hắn rất tự tin vì nơi này không xa Cửu Hoa Sơn là bao và địa giới nằm trong thế lực của hắn. Thần thái Yến Lăng Vân vẫn an nhiên không có chút sắc sợ, chàng cười lạnh một tiếng:

- Tôn giá vu hãm cho người, bức tử cả đến con gái, tiểu sinh còn chưa hỏi tới chẳng lẽ dám đến đây làm gì tiểu sinh?

Câu trả lời của chàng có phần bất kính khiến bọn Trường Giang Bang đều biến sắc. Lâm Sủng không thẹn là Chưởng môn nhân một phái, hắn cố trầm tĩnh vì đã thấy chàng thi triển tuyệt kỹ Lăng Ba Phi Độ không dám có ý khinh thị, hắn ngầm dự định dụ hoặc dẫn chàng lên núi Cửu Hoa cho dễ bề trừng trị. Nhà hắn vốn có thâm tình sâu đậm với nhà họ Bạch ở Kim Lăng và vợ của Giang Nam Bạch là Trúc Ngọc Lan là sư muội đồng môn với phụ thân hắn. Lần đại hội sắp tới ở Kim Lăng, hắn có ý đồ khiêu khích bắt giữ cho được Yến Lăng Vân để trả thù cho Giang Nam Bạch vì hắn vẫn có thành kiến chính chàng là quái thư sinh Lăng Vân Yến. Huống gì mới đây hắn lại thêm hận vì cái chết của ái nữ, vì mối hận quá sâu nên hắn cẩn thận quyết bất sống cho được Yến Lăng Vân nên chưa dám vọng động khinh suất. Nhưng quần tặc lại nhin không nổi, sau lưng Thánh Thủ Kim Cương một tên thiếu niên phần nộ nhảy tới chỉ vào mặt Yến Lăng Vân quát:

- Tiểu tử chớ ngông cuồng, hãy xem Tiêu Nhân Kiếm Tông của ta bắt người đây!

Xem thân hình hộ pháp của gã không phải là tầm thường, Chưởng môn Cửu Hoa Lâm Sủng quát to:

- Đồ nhi hãy khoan.

Hắn trừng mắt nhìn Yến Lăng Vân, cười hăng hắc:

- Tiểu tử ngươi lúc nãy ăn nói có vẻ đường hoàng chính nhân quân tử, hiện tại đã lộ nguyên hình không phải như thế. Thì ra ngươi dựa vào thế lực của Tổng Đà chủ Hắc Long Bang do đó mới dám ngang nhiên tác oai tác quái. Có gan dám theo ta lên Cửu Hoa Sơn một chuyến không?

Rõ ràng lời của hắn không ngoài ý khích tướng, Yến Lăng Vân ngạc nhiên hỏi lại:

- Các hạ đừng ngậm máu phun người, cái gì là Hắc Long Bang với chẳng Hắc Long Bang, tiểu sinh chẳng hiểu gì cả.

Vừa dứt câu chàng hiểu ra liền hắn có ý ám chỉ ai, chàng liền chỉ vào bọn Trường Giang Bang cười hỏi:

- Các hạ nói ấy có phải là bọn người này không?

Rồi chàng quay nhìn Trí Đa Tinh Hồ Xuân quát lớn:

- Bọn cẩu tặc ngươi, thiếu gia ta đã tha cho một lần ở Vi Sơn hồ, sao lại còn dám tới đây làm bậy, còn có ai nữa hãy mau xưng tên ra!

Tên Trí Đa Tinh quả là tên giảo hoạt như biệt hiệu của hắn, hắn cúi thân cười hi hí:

- Yến thiếu hiệp dạy phải lắm, lúc nãy quả có lầm lẫn, hiện nay bản bang đã quy thuận Hồng Trạch hồ làm môn hạ Ngô Tổng Đà chủ, đều là người cùng nhà cả, bây giờ bọn tại hạ xin nghe lệnh Ngô phu nhân.

Ngô phu nhân mà hắn nói chính là Chúc Linh Cô và hắn hàm ý gộp chàng vào cùng bọn với hắn vì thấy chàng thân mật với Chúc Linh Cô. Yến Lăng Vân đỏ mặt vì giận gầm to:

- Cẩu tặc câm miệng! Thiếu gia chính nhân quân tử, nào phải cùng bọn với thủy tặc các ngươi.

Mắt chàng bắn ra thần quang bất giác không thể tự chủ thi triển Nhiếp Hồn Ma Pháp quét mắt nhìn bọn Trường Giang Bang quát:

- Bọn chuột chưa cắt đi cho khuất mắt thiếu gia?

- o O o -